

γυαλοκόπημα τό, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ά.)

Έκ τοῦ ρ. γυαλοκοπῶ.

Ἡ λάμψις, ἡ στιλπνότης. Συνών. γυαλισμα 1β.

γυαλοκοπιὰ ἡ, ἐνιαχ. γυαλοκοπιτὰ Ἀστυπ.

Έκ τοῦ ρ. γυαλοκοπῶ.

Γυαλοκόπημα, τό όπ. βλ. Συνών. γυαλισμα 1β.

γυαλοκοπῶ πολλαχ. γυαλουκοπῶ Θεσσ. (Ζαγορ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ. ά.) Θράκ. (Αἶν.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ. ά.) γυαλοκοπάω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) γυαλουκοπαών Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ά.) γυαλουκοπῶν πολλαχ. βορ. ιδιωμ. γυαλ-λοκοπῶ Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ. ά. γυαλτοκοπῶ Ἀστυπ. γαλοκοπῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Έκ τοῦ ρ. γυαλίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κοπῶ.

Λάμπω ἰσχυρῶς, ἐκπέμπω μαρμαρυγὰς ἐνθ' άν.: Γυαλοκοπᾷ τὸ σπῖτι της ἀπὸ τὴν πάστρα Πελοπν. (Γαργαλ.) Πῆρε τὴ λαγανιὰ καὶ ξιάρισε τὴν αὐλὴ καὶ τὴν ἔκανε νὰ λαμποκοπᾷ (λαγανιὰ = σάρωθρον, ξιάρισε = σάρωσε, σκούπισε) Πελοπν. (Μαργέλ.) Μέσ' ὅς τὸ Μαγιάπριλο πέφτουνε οἱ ἐλῆς μοναχὲς τους καὶ τὰ χορταράκια γιομίζον ὄλο λάδι καὶ γυαλοκοπᾷνε Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Γυαλοκοπᾷ ἡ ράχη τοῦ νερόφιδου Ἰος. Γυαλ-λοκοποῦν δάμ-μάθδια του ὁ τῆχ-χαράν δου Κῶς. γαλοκοποῦν οἱ αὐλὲς της ἂ τῆ βάστρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γυαλουκόπα τοῦ νεροῦ πῖ τ' φισαριοῦ τ'ν ἀνιλαβὴ Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Κι ἀμέσως ἄρχισε νὰ λιχνᾷ φλουριά, διαμαντικά, μπριλάντια, ποὺ γυαλοκοπούσανε σὰ μέρα (ἐκ παραμυθ.) Κύθηρ. Οἱ ποτηροὶ τῆς γρ'ντζᾶς ἐγγυαλοκοπούσανε ὅς τὸν ἐμυαλτόν της (ἐπὶ ζωηρότητος σκέψεως ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Μᾶς ζαρώνουν τὸ πετσί, ποὺ γυαλοκοπούσε πρὶν Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάν., 13. Πβ. ἄστραφτοκοπῶ, διὰ τὸ όπ. βλ. ἄστραφτωκοπῶ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυαλιζοκοπῶ.

γυαλόκουπα ἡ, Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κύθν. γυαλ-λόκουπα Σίφν. γαλόκουπα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ κοῦπα.

Ἰάλινον ποτήριον ἐνθ' άν.: Ἐκεῖ ποὺ ἔχεις τὸ κρεββατοστρώσι ἔχε καὶ μιὰ γυαλόκουπα νεροῦ Ἀνδρ. Ἡσπασέ μου τὴ γυαλ-λόκουπα ἀπάνω ὅς τὸ μεθύσι του Σίφν. Τώρα δὲν ἔχουνε ὅς τὰ καφενεῖα φλετζάνια, μόνο πίνουνε μέσ' ὅς ται γαλόκουπες τὰ ζεστά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γυαλί Α2γ, γυαλοπότηρο, κοῦπα.

γυαλόλογος ό, ἐνιαχ. γυαλουλόγος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ οὐς. γυαλί καὶ τῆς καταλ. -λόγος, διὰ τὴν όπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 247.

Τὸ ἐρμάριον τὸ περιέχον τὰ ὑάλινα σκεύη τῆς οἰκίας ἐνθ' άν.: Σῦρι ὅς τοῦ γυαλουλόου κι παῖρι ἕνα ποτηρὸ κι πλύν' του (Αἰτωλ.)

γυαλομαμούνα ἡ, Ἀνδρ. (Κόρθ.) Κέως Κύθν. Μύκ. Σῦρ. Τῆν. (Πύργ. Ἰστέρν.) — Λεξ. Βλαστ. 437.

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ μαμούνα.

Τὸ ἔντομον Μηλολόνη ἡ κοινὴ (Melolontha vulgaris) τῆς οἰκογ. τῶν Κολεοπτέρων (Coleopterae) ἐνθ' άν.: Οἱ γυαλομαμούνες ἔχουν κάνει τρύπια ὅλα τὰ σῦκα Τῆν. (Πύργ. Ἰστέρν.) Τῆς γυαλομαμούνες τίς δένουνε τὰ παιδιὰ καὶ πετᾷνε Ἀνδρ. (Κόρθ.) Μὲ τὸ φουστάνι ποὺ ὕβανες γυαλίζεις σὰ δὴ γυαλομαμούνα Μύκ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυαλιστήs Β3.

γυαλομαστραπᾶς ό, ἐνιαχ. γυαλουμαστραπᾶς Ἰμβρ.

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ μαστραπᾶς.

Ἰάλινον πολύστομον δοχεῖον ὕδατος ἐνθ' άν. Συνών. γυαλοκάνατο.

γυαλομάτης ἐπίθ. ἐνιαχ. γυαλ-λόμ-ματος Κύπρ.

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ μάτι.

Ἵσων λάμποντας ὀφθαλμούς, ἐπὶ γάττων κυρίως ἡ καὶ ἄλλων ζώων ἐνθ' άν.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυαλουμάτης Στερελλ. (Ἀράχ.) καὶ θηλ. Γυαλουμάτου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γυαλομαχῶ ἐνιαχ. γυαλουμαχῶ Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ.

Έκ τοῦ ρ. γυαλίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μαχῶ, περὶ τῆς όπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 251.

Ἀπαστράπτω λαμπρῶς, ἰσχυρῶς. Συνών. γυαλιζοκοπῶ, γυαλοκοπῶ.

γυαλομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γυαλουμούρης Σάμ. Θηλ. γυαλουμούρα Σάμ. Οὐδ. γυαλουμούρον Σάμ.

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ μούρη.

1) Ὁ ἔχων ἐπιδερμίδα προσώπου λεπτὴν καὶ στίλβουσιν ἐνθ' άν. 2) Ἐπὶ γυναικὸς γυαλοῦμοῦρα, ἡ προκλητικὴ καὶ ἐλευθεριάζουσα γυνή Σάμ.

γυαλοντούλαπο τό, ἐνιαχ. γυαλυνδόλαπους ό, Ἰμβρ.

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ ντοῦλάπι.

Ἐρμάριον κλειόμενον δι' ὑαλοπινάκων εἰς τὸ ὅποιον φυλάσσονται τὰ ὑάλινα σκεύη ἐνθ' άν. Συνών. τζαμοντοῦλάπο.

γυαλοπαγιὰ ἡ, ἐνιαχ. γυαλουπαγᾶ Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ. ά.)

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ παγιά.

Γυαλόπαγος, τό όπ. βλ., ἐνθ' άν.: Εἶνι γυαλουπαγὰ σκέτ' Βαθύρρ.

γυαλόπαγος ό, ἐνιαχ. Π. Παπαχριστοδ., Χριστούγ. Θράκ., Ἀρχ. Θράκ. Θησ., 3 (1936-1937), 74 γυαλοπάγι τό, Σ. Γρανίτσ., Ἀγρια καὶ ἡμερα, 164 Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' άν., σ. 71 γυαλουπάγ' Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Θράκ. (Αἶν. Σουφλ.)

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ πάγος.

Ὁ ὑαλώδης ἐπίπαγος, ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χιόνων ἐκ τοῦ ἐπιπίπτοντος ὀμβρίου ὕδατος ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς τήξεως αὐτῶν ἐνθ' άν.: Πήγαιναν ν' ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς γεννᾶται», πατώντας χιόνια καὶ γυαλοπάγους Π. Παπαχριστοδ., Χριστούγ. Θράκ., ἐνθ' άν., σ. 74. Ἐβριζι τ' νύχτα κι γίφ'κι γυαλουπάγ' Θράκ. (Σουφλ.) Ἡ γῆ σφίγγει τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ γυαλοπάγι Σ. Γρανίτσ., ἐνθ' άν. Συνών. δροσόπαγος.

γυαλοπαράθυρο τό, Μ. Χατζόπ., Ντόπ. ζωγράφ., 13 γυαλουπανάθυρον Λέσβ.

Έκ τῶν οὐς. γυαλί καὶ παράθυρο.

1) Ὁ ὑάλινος σκελετὸς τοῦ παραθύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζονται οἱ ὑαλοπινάκες Μ. Χατζόπ., ἐνθ' άν.: Τὰ γυαλιὰ ἔλειπαν ὅλα ἀπὸ τὰ γυαλοπαράθυρα. 2) Τὸ παράθυρον μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ ἡρμοσμένων ὑαλοπινάκων Λέσβ.: Ἄσμη. Σπίτια μου, γιὰ ῥημάξετε, σκάλες μου, δότι κάτον καὶ σείs γυαλουπανάθυρα, γυρίσιτι ἄνον κάτον.

